

I. БІОГРАФІЯ.

Людмила Євгенівна ПУНДИК – люблю життя і людей, наш університет, маю позитивне світосприйняття, чітко сформовані морально-етичні норми, патріот України, рішуче борюся з усіма проявами аморальної поведінки.

Киянка, бабуся з сім'ї репресованих священників, діда вбили у 1938 р. як ворога народу. Батько – військовий розвідник під час Великої Вітчизняної війни; мама все життя працювала з безпритульними. Поховані на Лісовому кладовищі. Маю двох одружених синів і п'ять онуків, розлучена з чоловіком коли діти були школярами, відносин не підтримуємо.

Народилась 27 вересня 1956 року в м. Києві, закінчила СШ № 38 ім. Валерія Молчанова, де працювала старшою піонервожатою, бо в Університет імені Тараса Шевченка не взяли як онучку ворога народу (тоді застосовувалась графа - неблагонадійний).

Продовжуючи працювати в школі, поступила на заочне відділення історичного факультету педагогічного університету імені М.Горького, переведена на роботу методистом в Будинок піонерів і школярів Шевченківського району м. Києва. Після закінчення у 1981р.запросили на кафедру теорії і методики піонерської і комсомольської роботи старшим лаборантом з погодинкою. З цього часу по червень 2017р. працювала викладачем нашого Університету до закінчення терміну контракту, не ходила просити про продовження роботи.

Захистила кандидатську дисертацію по спеціальності «соціальна педагогіка» та отримала звання доцента кафедри педагогіки та психології, маю понад сімдесят друкованих праць. Але вважаю головним напрямком своєї діяльності – виховання студентської молоді і завжди робила це за покликом душі, мені так подобається і вважаю, що кожен вчитель має бути підготовлений на практиці до виховання дітей, роботи класним керівником, вміти вести тренінги та творчі гуртки.

Завжди працювала за сумісництвом, бо треба було годувати дітей, а в нашому університеті, нажаль, все менше і менше реальна заробітна плата.

Викладала в підкласах психолого-педагогічні дисципліни СШ №76, № 114 м. Києва. Закінчивши дворічні курси, отримала можливість працювати психологом. Спочатку в СШ № 61, а потім в єврейській агенції «Сохнут». Сьогодні усвідомлюю, що взяли на роботу українку, виключно виходячи з

професійного рівня та мого ставлення до людей. Опанувала унікальні ізраїльські методики роботи з сім'ями, у яких загинули рідні та технології відновлення після психотравм, отриманих в терактах, пройшла стажування в Єрусалимі, створила і очолювала сім років психологічний центр «Шалом».

Ні хто тоді не міг уявити, що це знадобиться у нашій державі.

Голова громадської організації «ЦЕНТР СВЯТОГО ВОЛОДИМИРА» з 2001 р. по сьогоднішній день працюємо на волонтерських засадах.

Волонтерській загін студентів та викладачів природничо-географічного факультету результативно працював десять останніх років. Пропозиція волонтерів (317 осіб) створення «Служби милосердя» для різнопланової волонтерської діяльності не була підтримана керівництвом нашого університету та факультету. Вважаю це проявом сепаратизму і тому останні два роки проводжу активну роботу проти зловживань ректора, мною були направлені листи у всі можливі владні органи, оприлюднені у соцмережах.

Позитивних змін немає, продовжується омана, але все має свій початок і кінець. Вищі закони Всесвіту відмінити неможливо – альтруїзм, честь, гідність дають шлях до майбутнього!

II. МОЇ ПОГЛЯДИ.

Кожна людина має право на гідне життя у власній державі, творчий розвиток та самореалізацію. Наш університет – це яскрава модель сучасного українського суспільства з усіма його ознаками:

- падіння життєвого рівня викладачів, студентів, працівників всіх сфер життєдіяльності ВНЗ;
- майнове розшарування «керівний клан» та «працівник»;
- загострення соціальної напруженості, виступи непокори, звернення до вищих органів влади;
- мікроклімат подвійної моралі, пригноблення та панування підлабузництва;
- звільнення (одні уходять самі, бо не витримують, а інших – прибирають як незручних);

- невідповідність матеріально-технічної бази сучасним вимогам до університету столиці;

- відсутність системи соціальної роботи, яка б задовольняла потреби кожної категорії драгоманівців тощо.

І ці процеси посилюються, що обумовлює необхідність використання принципово нових підходів у сфері керівництва університетом, організації суспільного життя, наукового переосмислення та перебудови, визначення провідних тенденцій розвитку демократії й ринкової економіки в реаліях.

Результативність керівництва вирішальним чином залежать від особистих морально-етичних якостей, професіоналізму та патріотизму особи ректора. Саме тому вважаю, що висунута мною та впроваджена стратегія, здатна стати основою консолідації та стрімкого позитивного розвитку громади університету.

Враховую негативні фактори сучасного українського суспільства: неоголошена війна, яку владні структури продовжують іменувати АТО, смерть співвітчизників; посилення потоків внутрішньої міграції (з зони бойових дій) та зовнішня міграція в «пошуках кращої долі»; ідеологічне розшаруванням населення; сформована зовнішня матеріальна кабальна залежність держави, злидений стан переважної більшості населення, дискредитація влади в свідомості населення.

Поряд з цим ми маємо потенційні можливості розгортання життєстверджуючих процесів, спрямованих на відродження університету та України.

III. ДОБРОБУТ ЛЮДЕЙ

1. Висвітлення для широкого загалу майнових статків університету та їх розподіл.
2. Підвищення заробітної плати за рахунок додаткових коштів.
3. Дотримання техніки безпеки та санітарно-гігієнічних норм: опалення, ремонт, якість холодної питної води, наявність гарячої води, витяжок в навчальних корпусах та гуртожитках; якісне харчування.
4. Налагодження медичного обслуговування та відпочинку.

5. Реальне оцінювання якості праці та відповідні пільги та матеріальне заохочення.

6. Аналіз роботи деканатів щодо організації життєдіяльності факультетів, турботи про викладачів, студентів, працівників та їх заохочення.

7. Створення системи соціальної роботи та допомоги за категоріями:

- Студенти - першокурсники, практиканти, випускники;
- Ветерани праці, учасники бойових дій;
- Люди з особливими потребами;
- Молоді сім'ї (викладачів та студентів).

IV. ПАТРІОТИЗМ

1. Підготовка професійно грамотних, конкурентоспроможних фахівців.

2. Участь викладачів та студентів у міжнародних проектах та програмах.

3. Представлення кращих надбань драгоманівців в економічному просторі світової спільноти.

4. Підтримка та розвиток фольклорно-етнографічних, творчих самодіяльних колективів як основи професійного зростання майбутнього вчителя.

5. Ініціювання акцій, фестивалів, конкурсів, які сприятимуть формуванню та розвитку кращих якостей вчителя – українця, що турбується та активно впливає на розвиток нашої держави. Залучення до їх проведення широких верств населення.

6. Створення, оснащення та вдосконалення існуючих музейних експозицій, профільних аудиторій, бібліотечних фондів тощо.

7. Волонтерська робота для нашої ПЕРЕМОГИ.

V. ПРОФЕСІОНАЛІЗМ

1. Оптимально налагоджений науково-навчальний та виховний процес. Раціональне використання часу, аудиторій, навчального навантаження та відпочинку.

2. Дотримуватись високих морально-етичних норм в житті. Думати, говорити й робити теж саме.

3. Зберігати позитивне ставлення до життя, роботи, навчання, за законами добра і справедливості, «Не роби погано, бо вернеться!»

VI. ПЕРЕМОГА

Україна кров'ю кращих синів і дочок нашого народу заплатила на гідне, забезпечене життя для громадян. 100 років промайнуло у спалахах воєн, поразок та перемог і сьогодні ми маємо шанс змінити життя на краще поки що у нас в НПУ імені М.П.Драгомнова, потім і в Україні.

Ми і наші випускники формуємо свідомість молодих поколінь і заслуговуємо подяки від людей та держави. «Шануймося, бо ми того варті! ».

Моя громадянська позиція дає право претендувати на посаду ректора, сподіваюсь на підтримку і допомогу у подальшій роботі по налагодженню добробуту в рідному університеті.

Хай щастить!

Людмила Пундик